

Сірий «мерседес»

9—10 квітня 2009

Огі Оденкьорк мав 1997 року випуску «датсуна»¹, який попри великий пробіг їздив усе ще добре, але пальне коштувало дорого, особливо для людини, що сидить без роботи, а Міський Центр містився на дальньому кінці міста, тому того вечора він вирішив скористатися останнім автобусом. Він вийшов із нього з наплічником на спині та спальним мішком під пахвою, коли вже було двадцять хвилин по одинадцятій. Огі подумав про те, як він тішитиметься цьому простьобаному, пуховому спальнику о третій ранку. Вечір був туманним і зимним.

— Щастя тобі, чоловіче, — промовив водій, коли Огі спускався сходами. — Тобі щось напевне мусить дістатися, хоча б тільки за те, що ти опинився там першим.

Тільки першим він не був. Досягнувши вершини широкого й крутого під'їзного шляху, який вів до великої громадської аудиторії, Огі побачив щонайменше пару дюжин людей, які вже чекали купкою перед рядом дверей — дехто з них стояв, більшість сиділи. Встановлені там стовпчики з натягнутою

---

¹ «Datsun» — бренд легкових автомобілів японської корпорації «Nissan», який існував у 1931—1981 рр. і був відновлений лише 2013 р.; таким чином читачеві, який знає про неможливість існування машини «датсун» 1997 року випуску, Стівен Кінг натякає, що в романі йдеться про якусь паралельну нашу реальність.

між ними жовтою стрічкою «НЕ ПЕРЕТИНАТИ» створювали доволі складний прохід, який завивався назад уздовж самого себе на кшталт лабіринту. Огі знав таке з кінотеатрів і з того банку, в якому він наразі перевищив свій кредитний ліміт, і він розумів мету — втиснути якомога більше людей у якомога менший простір.

Підходячи до кінця того, що невдовзі стане «анакондою» з шукачів роботи, Огі побачив, що крайня в цій черзі жінка тримає в рюкзачку-кенгуру спляче немовля, й відчув одночасно здивування та відразу. Щічки в дитини пашіли від застуди; кожен її віддих виходив зі слабеньким хрипом.

Жінка дочула трохи захекане наближення Огі й обернулась. Молода й доволі миловида — навіть із темними колами під очима. Біля ніг у неї стояла маленька стьобана дорожня сумка. Огі вирішив, що там система життєзабезпечення немовляти.

— Привіт, — промовила вона. — Вітаю в Клубі Ранніх Пташок.

— Тільки й надії, що вхопимо якогось черв'ячка, — відбрив він, а тоді подумав: та що за чорт, і простягнув руку. — Огаст Оденкьорк. Огі. Мене недавно скоротили. Це так тепер, у двадцять першому столітті, кажуть, коли витурюють з роботи.

Вона потисла йому руку. Потиск мала добрий, міцний і анітрішечки не ніяковий.

— Я Дженіс Крей, а мою сповиту радість звать Патті. Можна сказати, що мене теж скоротили. Я була хатньою робітницею в гарній родині, у Цукрових Пригірках. Хазяїн, гм-м, володіє автосалоном.

Огі кліпнув очима.

Дженіс кивнула:

— Я розумію. Він сказав, що йому дуже шкода мене відпускати, але вони мусять затягнути паски.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Багато такого коїться навкруги, — сказав Огі, сам собі думаючи: *«Ти не могла знайти нікого, щоб посидів з дитиною? Зовсім нікогосінько?»*

— Я мусила принести її сюди. — Він припустив, що від Дженіс Крей не вимагалось бути видатною читачкою думок, щоб здогадатися, що йому подумалося. — У нас нікого більше нема. Буквально нікого. Дівчина з нашої вулиці не змогла б залишитися на всю ніч, навіть якби я їй заплатила, та я на це й неспроможна. Якщо я не отримаю роботи, навіть не знаю, що ми будемо робити.

— А твої батьки не могли її взяти? — запитав Огі.

— Вони живуть у Вермонті. Якби я мала бодай половину мозку, я б узяла Патті й поїхала туди. Отак-от гарненько. Тільки в них є власні проблеми. Тато каже, що їхній дім підтопило. Не буквально, вони не опинилися в річці, нічого подібного, там щось таке фінансове.

Огі кивнув. Такого теж багато коїться навкруги.

Крутим узвозом угору з Марлборо-стрит, де Огі був зійшов з автобуса, надїжджали нечисленні автомобілі. Вони завертали ліворуч, до величезного порожнього поля парковки, яка поза всякими сумнівами буде вщерть заповненою ще перед світанком завтрашнього дня... задовго до відкриття дверей на Перший Щорічний Міський Ярмарок Робочих Місць. Жодна з машин не скидалася на нову. Водії паркувалися, і з більшості автівок вигулькували по три-чотири шукачі роботи, прямуючи потім до дверей аудиторії. Огі не був уже останнім у черзі. Черга вже майже досягла першого закруту.

— Якщо я зможу дістати собі роботу, я тоді зможу знайти і няньку для дитини, — промовила вона. — Але цю ніч мені доведеться якось перекантуватися з Патті.

Дитина вибухнула нестримним кашлем, щодо якого Огі не розпитував, мала пововтузилася в рюкзачку і знову заспокоїлась. Принаймні вона була щільно закутана; навіть її долоні ховалися в крихітних рукавичках.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«Дітям виживати важче», — ніяково сказав собі подумки Огі. Йому подумалося про Пиловий казан¹, про ту Велику депресію. Ну, теперішня для нього особисто також виявилася доволі великою. Два роки тому все було нормально. Жив-поживав він не те щоб зовсім у розкошах у себе на районі, але кінці з кінцями таки зводив, та й у кінці майже кожного місяця щось залишалося. Тепер усе обернулося на лайно. Щось таке вони поробили з грошима. Він цього не розумів; він працював простим офісним щуром у постачальному відділі компанії «Чикаго Лейкс Транспорт», розумівся на накладних та на тому, як користатися комп'ютером, щоб спрямовувати вантажі, де треба, судном, потягом або літаком.

— Люди побачать мене з немовлям і вирішать, що я безвідповідальна особа, — не вгавала Дженіс Крей. — Я знаю, я вже бачу це у них на обличчях, я побачила це й на твоєму. Але що інакше я могла зробити? Навіть аби та дівчина з нашої вулиці змогла залишитися на ніч, це коштувало б мені вісімдесят чотири долари. *Вісімдесят чотири!* Мені довелося відкласти на квартплату за наступний місяць і після цього я вже залишилася без копійчини. — Вона усміхнулася, і в світлі високих дугових натрієвих ліхтарів з парковки Огі побачив на її віях бусинки сліз. — Отаке я базікало.

— Не треба вибачатися, якщо саме це ти зараз робиш.

Черга вже завершила за перший закрут і повернулася до того місця, де стояв Огі. А дівчина таки мала рацію. Він побачив, як багато людей витріщаються на сплячу в рюкзачку дитину.

— Ну, так воно й є, гаразд. Я самотня, незаміжня мати, яка не має роботи. Я хочу вибачатися перед кожним — за геть усе.

Вона відвернулася і подивилася на повішений понад рядом дверей банер. На ньому було написано: 1000 робчих місць

---

¹ Dust Bowl — період засухи і потужних пилових буревіїв на Великих рівнинах — у головному сільськогосподарському регіоні США, — який розпочався майже одночасно з Великою економічною депресією 1930-х рр., коли тисячі зубожілих родин мандрували Америкою.

Гарантовано! А нижче: «Ми підтримуємо мешканців нашого міста!» — МЕР РАЛЬФ КІНСЛЕР.

— Інколи мені кортить вибачитися за «Коламбін»¹, за одинадцяте вересня 2001, за те, що Беррі Бондс² приймав стероїди. — Вона видала напівістеричний смішок. — Інколи мені навіть кортить вибачитися за вибух космічного човника³, хоча, коли те трапилося, я ще тільки вчилась ходити.

— Не журися, — сказав їй Огі, — з тобою все буде добре. — То були просто стандартні слова, які промовляються в таких випадках.

— Мені хотілося б, аби було не так сиво, от і все. Я її укутала на той випадок, якщо стане сильно холодно, а зараз сиво... — Вона похитала головою. — Та ми впораємося, авжеж, хіба не так, Патті? — вона подарувала Огі безпорадну посмішку. — Аби тільки не почався дощ.

Дощ не почався, але сирість посилювалася, аж врешті-решт вони побачили, як у світлі дугових натрієвих ліхтарів зависли крихітні крапельки. У якийсь момент Огі зрозумів, що Дженис Крей заснула стоячи. Вона перехнябилася на одне стегно, плечі в неї поникли, волосся вологими крилами висіло по боках обличчя, а підборіддя майже вперлося в груднину. Він поглянув собі на годинник і побачив, що вже за чверть третя.

Через десять хвилин прокинулась і почала плакати Патті Крей. Її мати («її мама-сама-дитя» — подумав Огі) стрепе-

¹ Мається на увазі масове вбивство, скоєне 22 квітня 1999 р. двома озброєними школярами в середній школі «Коламбін» у штаті Колорадо; тоді було застрелено 13 і поранено 21 особу, після чого вбивці самі застрелилися.

² Barry Lamar Bonds (нар. 1964 р.) — знаменитий бейсболіст, 8-разовий володар «Золотої рукавички», 7-разовий володар титулу «Найцінніший гравець», був одним з ключових фігур у «стероїдному скандалі» 2003 р.; 2011 р. отримав судовий вирок за надання брехливих свідчень під присягою.

³ Дженис має на увазі катастрофу 28.01.1986 р., коли через технічні негаразди вибухнув відразу після зльоту космічний шатл «Челенджер» і загинуло семеро астронавтів.